

Calendarul de perete

Werner și Elisabeth Breuer trăiau într-o asemenea armonie cordială unul cu celălalt, cum nu poate să existe decât între soț și soție. Ei aveau un cămin confortabil și un singur copil, un băiețel care aducea multă bucurie și lumina soarelui în viața lor. Ei erau chiar foarte mulțumiți cu soarta lor și nu-și doreau să fie altfel. La relații renunțau de bunăvoie. Nu puneau niciun preț pe sociabilitate. Dar și de biserică se puteau lipsi foarte bine. Rar mergeau la vreo predică. Duminica o petreceau ca pe ziua în care te odihnești de toată munca, în care te dedici studierii ziarului, faci o plimbare și în rest petreci orele cât mai plăcut posibil. De fapt, era ciudat că nu doreau o hrană mai substanțială pentru spirit. Dar ziarul le aducea tot ce merită a fi cunoscut și ce era interesant pentru viața aceasta. Mai mult nu le trebuia.

Cu toate acestea nu aveau nimic împotriva dacă doamna prietenoasă care le vizita regulat cartierul, trecea și pe la ei. Pentru doamna Breuer, în modul ei de viață oarecum monoton, era chiar o variație plăcută, când domnișoara Georg intra pentru o vreme și tăifăsuia cu ea. Domnișoara știa să povestească interesant și de cele mai multe ori aducea cu ea ceva plăcut de citit. De asemenea, rar lipsea câte o poză pentru micuț, de care el se bucura.

Într-o zi, domnișoara Georg a despachetat un sul. La iveală a ieșit un frumos calendar de perete, cu un tablou bun în mijloc. Îl reprezenta pe Domnul Isus Hristos ca „Lumina lumii”. Mama și fiul priveau admirativ tabloul. Împreună cu domnișoara Georg au căutat un loc potrivit pe perete, unde să fie pus calendarul.

Când tata a venit acasă pentru prânz, micuțul i-a arătat bucuros tabloul.

„Uite, tati, ce am primit! Ce este acesta, tati? Ce este acesta?”

Tata a privit tabloul, dar n-a răspuns nimic la întrebarea micuțului.

„Ce este acesta, tati?”, a întrebat omulețul iar. „Ce este?”

„Păi, un om, doar vezi și tu”, a fost răspunsul.

„Cum se numește?”

Ochii de copil priveau rugători în sus, spre tata.

„Hristos”, a spus el și și-a întors repede atenția spre farfuria sa.

„Dar ce face Hristos aici?”, a continuat micul iscoditor.

„Bate la o ușă”, a spus tata.

„Cât timp bate la ușă, tati?”

„Asta nu știu.”

„De ce bate?”

„I-ar plăcea să intre.”

„Dar ei de ce nu deschid ușa, tati?”

Când n-a primit niciun răspuns, micuțul a reluat această ultimă întrebare de mai multe ori, cu o accentuare tot mai stăruitoare. În cele din urmă a spus:

„Aș dori mult să știu, tati, de ce ei nu Îi deschid ușa lui Hristos. Oare tu nu știi de ce?”

„Nu, nu știi”, a spus tata nerăbdător. „Dar acum mănâncă și încetează odată cu întrebările!”

Puțin s-a mai vorbit în timpul mesei de prânz. Erau aproape gata, când cel mic s-a făcut din nou auzit:

„Eu aş deschide, tati; n-ai deschide și tu?”

Atunci, tata și-a împins scaunul înapoi, s-a sculat și a părăsit camera.

Seara, când s-a întors din nou acasă, fiul său dormea. Doamna Breuer a povestit soțului ei că băiatul nu făcuse toată după-amiază nimic altceva, decât a privit tabloul și a pus mereu aceleași întrebări. A vrut, de asemenea, să știe de ce tati se supăraseră. Iar înainte de adormire a mai spus, regretând: „Doresc ca ei să-l fi lăsat pe om să intre!”

Breuer a tăcut la informațiile soției sale. A părăsit cina destul de tăcut, așa cum părăsise și masa de prânz. Ambii soți păreau într-o dispoziție serioasă. Înainte de a merge la culcare, Werner a spus:

„Nu pot să alung impresia, Elisabeth, că Dumnezeu ne vorbește. Nu mai scap de întrebările copilului nostru. Unde merg și stau îmi sună în urechi: De ce nu deschid ei? și: Tare aş vrea să știu de ce nu deschid ei ușa lui Hristos! Încep să mă întreb dacă și cât timp a bătut Hristos la ușa mea. Cred că deja de mult. Dar astăzi, bătutul a devenit mai puternic și mai insistent. Dumnezeu S-a folosit de copilul nostru. Cred că este timpul să dau ascultare bătutului și să deschid ușa.”

Doamnei Breuer i-au dat lacrimile când l-a auzit vorbind așa pe soțul ei. El exprima propriile ei gânduri și sentimente.

„Dacă vrei să devii un creștin, Werner”, a spus ea încet, „vreau și eu.”

S-a nimerit că în aceeași săptămână au avut loc în localitate adunări de evanghelizare. Ele fuseseră anunțate pe stâlpii de afișaj și în cotidiene. Fuseseră împărțite pe străzi și în case și invitații tipărite. Colegii din firma lui Werner au dat din umeri și au batjocorit în legătură cu acest subiect. Dar vorbele lor nu puteau să facă să i se clatine hotărârea, aceea de a da ascultare conștiinței din lăuntru. A fost la trei adunări împreună cu Elisabeth. În ultima seară, predicatorul a strigat:

„Cine este pregătit să deschidă ușa și să-L lase pe Isus să intre? Celui ce este pregătit pentru aceasta, îi spun: *acum* este timpul potrivit; iată, *acum* este ziua mântuirii!”

Invitația a adus hotărârea pentru Werner și Elisabeth. Ei au recunoscut în ea chemarea Domnului pentru ei. S-au sculat amândoi, ca să mărturisească în fața întregii adunări, că erau deciziși ca din clipa aceasta să-L primească pe Mântuitorul în inima și în casa lor. Și n-au rămas doar la intenție. Ei L-au primit și au aflat că numai o viață cu El, cu Mântuitorul, merită într-adevăr să fie trăită.

Mai bine de zece ani s-au bucurat de mântuirea lor în Hristos. Calendarul de perete încă mai are în căminul lor un loc de cinste și ei povestesc cu plăcere, când întreabă cineva, de ce vechea pagină îngălbenită și prăfuită atârână pe perete, despre neprețuita slujbă pe care le-a făcut-o calendarul.

L-ai lăsat tu pe Isus să intre, dragă cititorule? Sau încă mai stă afară, în fața ușii inimii tale? Cuvântul Său este valabil și pentru tine:

„*Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.*” (Apocalipsa 3.20)